

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1257/2024
15.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Маријана Радека Симић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милорад Московљевић, адвокат из ..., ради раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1506/23 од 02.08.2023. године, у седници одржаној 15.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1506/23 од 02.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1506/23 од 02.08.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П 9549/21 од 10.01.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и раскинут је уговор о доживотном издржавању 1РЗ бр. 1701/11 од 07.12.2011. године, закључен између АА из ..., као примаоца издржавања и ББ из ..., као даваоца издржавања, оверен пред Основним судом у Крушевцу под 1РЗ бр. 1701/11. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 61.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1506/23 од 02.08.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П 9549/21 од 10.01.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде тужени је изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

На основу члана 404. став 1. ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је захтеву тужиле за раскид уговора о доживотном издржавању. Одлука нижестепених судова заснована је на примени материјалног права које је у складу са правним схватањима израженим кроз одлуке Врховног суда, а тужени ревизијом не указује, нити доставља другачије правноснажне судске одлуке донете у споровима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у овој парници, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, јер из наведеног произлази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 2. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме је вредност предмета спора означена у тужби 50.000,00 динара, што представља износ који не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 2. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

Захтев тужиле за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију одбијен је на основу члана 154. став 1. ЗПП, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**